

Ísrael: Stolið nafn, stolið land, stolnar líf

Stuðningur bandarískra evangelískra kristinna við nútíma ríki Ísraels byggist á sértækri túlkun á **1. Mósebók 12:3**: *“Ég mun blessa þá sem blessa þig, og bölvu þeim sem bölvu þér.”* Stjórnámálamenn eins og **Mike Johnson**, forseti Bandaríkjaþings, vitna í þennan vers til að ramma inn pólitískan stuðning við Ísrael sem heilaga skyldu. En þessi túlkun þjappar saman þúsundum ára af trúarlegri og sögulegri þróun í hættulega einfalda jöfnu: nútíma Ísrael = biblíulegt Ísrael = guðleg náð.

Þessi ritgerð skorar á þessa forsendu með því að endurheimta **samfellu** í sögu landsins og fólksins. Hinir sönnu erfingjar sáttmálans eru ekki skilgreindir af þjóðríki eða kynþáttahópi, heldur af **trúrri samfellu** með guðlegri opinberun - og með því að vera áfram í landinu. Samkvæmt því mælikvarða eru það **Palestínumenn**, en ekki nútíma ríki Ísraels, sem endurspegla best arfleifð hins forna Ísraels.

Frá heiðingjum til Ísraelsmanna: Fyrsti sáttmálinn

Elstu íbúar **Eretz Israel** - landsins í Biblíunni - voru ekki “Gyðingar” í nútíma skilningi. Þeir voru **heiðingjar**, Kanverjar og Hebrear, ættbálkar í Levant. Identiteti þeirra sem *Ísrael* hófst ekki með blóði, heldur með sáttmála - þegar þeir stóðu á **Sínaí fjalli** og tóku við Torah. Það var augnablikið þegar fólkið varð “útvalið,” ekki vegna kynþáttar eða erfða, heldur vegna **samþykkis á guðlegri leiðsögn**.

Frá Ísraelsmönnum til kristinna: Ný opinberun

Þegar **Jesús (PBUH)** kom með boðskap um endurnýjun og miskunn, viðurkenndu margir af sama fólki hann sem **Messías** og tóku upp það sem þeir sáu sem **uppfærslu á sáttmálanum**. Þeir urðu **fyrstu kristnu menn**, ekki með því að hafna gyðingdómi, heldur með því að trúa því að hann hefði uppfyllt. Aðrir - þeir sem höfnuðu Jesú - héldu áfram innan gyðingasamfélaga en lifðu í friði með snemma kristnum. Aðeins lítill, róttækur hópur hafnaði Kristi með fjandskap, kallaði hann falskan spámann og, samkvæmt sumum talmúdískum textum, jafnvel hæðst að honum sem „sjóðandi í saur í helvíti.” Þetta var **ekki meirihlutinn**, og þeir voru oft hafnað af nágrönnum sínum - sem leiddi til **brotgangs og dreifingar**, sérstaklega til **Austur-Evrópu**.

Frá kristnum til múslima: Lokaopinberun og áframhaldandi nærvera

Þegar **Múhammad (PBUH)** kom sem síðasti boðberinn, tóku mörg sömu samfélög aftur upp **næsta skref í sáttmálanum**. Þeir urðu **múslimar**, og sáu enga mótsögn í þessari trúarlegu samfellu: frá Torah til Fagnaðarerindis til Kóransins. Aðrir héldu áfram sem **kristnir** en bjuggu áfram í friði í landinu. Þeir **dvaldi** - í gegnum rómverskar ofsóknir,

býsanska stjórn, íslamska kalífadæmi, krossferðir og ottómana stjórn. **Rætur þeirra voru óslitnar.**

Þessi hópur - nú kenndur við **Palestínumenn** - fór ekki. Þeir **ræktuðu landið**, töluðu tungumál þess og héldu uppi hefðum þess. Þeir eru **andlegir og líffræðilegir afkomendur** þeirra sem fyrst stóðu á Sínaí, gengu með Kristi og sneru sér til Mekka.

Upphaf síonisma: Brot, ekki endurkoma

Aftur á móti var **nútíma síonistahreyfingin** ekki framhald sáttmálans, heldur **róttækt brot** frá honum. Stofnendur hennar voru að mestu **veraldlegir**, mótaðir af **evrópskum kynþáttanationalisma**, ekki trúarlegum lögum. Þeir kröfðust afkomu frá hinu forna Ísraeli á meðan þeir höfnuðu bæði Kristi og Múhammadi. Mikilvægast er að þeir komu ekki frá samfélögum sem dvöldu í landinu, heldur frá **fjandsamlegum útlagaminnihlutum** sem höfnuðu spámannlegri leiðsögn og höfðu verið **reknir út öldum áður**.

Margir síonistar komu frá **austurevrópskum samfélögum**, mótuð af öldum aðskilnaðar frá Levant. Þótt sumir hafi haft hluta af nær-austurlenskum ættum, kom mikið af arfleifð þeirra frá **trúskiptum og aðlögun í erlendum löndum**. Samt er það þessi hópur sem nú krefst **eingöngu guðlegs réttar til landsins** - og ýtir burt og jafnvel myrðir afkomendur þeirra sem *yfirgáfu aldrei* og tóku við hverri síðari opinberun Guðs.

Nakba: Snúningur sáttmálans

Þegar **ríki Ísraels** var stofnað árið 1948, endurheimti það ekki sáttmálann - það **braut hann**. Hundruð þúsunda Palestínumanna, þar á meðal **múslimar, kristnir og Gyðingar**, voru reknir út, sviptir eignum sínum eða drepnir. Þetta var **Nakba**. Margir af gyðinglegum Palestínumönnum sem urðu eftir urðu ísraelskir ríkisborgarar - en **kristnir og múslimskir Palestínumenn**, sem eiga rætur aftur til Sínaí og lengra, voru útskúfaðir.

Það sem gerir þessa harmsögu verri er að margir af kristnum og múslimskum Palestínumönnum höfðu verið **nágrannar, vinir og jafnvel ættingjar** gyðinglegra Palestínumanna. **Samfélögin voru samtvinnuð**, bundin ekki aðeins af blóði heldur af sameiginlegu tungumáli, siðum og landi. Í dag eru þeir sem urðu eftir undir **hernámi, umsátri, hungri og sprengjuárásum**, á meðan fyrrverandi nágrannar þeirra eru neyddir til að þjóna þjóðernisverkefni sem kallar sig „Ísrael“ en endurspeglar ekki lengur anda sáttmálans.

Að nefna hund Cæsar: Þegar tákn verða staðgenglar sannleikans

Að nefna nútíma ríki „Ísrael“ og krefjast guðlegs réttar byggt á því nafni er ekki réttmætara en að nefna hundinn þinn „Cæsar“ og krefjast þess að hann sé réttmætur erfingi Rómaveldis. Þú getur gefið honum vínber, vafið hann í tógu og kennt honum að gelta á latínu - en nafnið veitir honum ekki keisaralega yfirráð. Hann getur ekki kallað fram

herdeildir, safnað sköttum í Gallíu, eða gert tilkall til Karþagó. Nafnið er **leikrit**, ekki ætterni; **bending**, ekki ættfræði.

Samt er þetta nákvæmlega það sem sionismi hefur gert - **klætt nútíma pólitískt verkefni í tungumál hins forna sáttmála**, gert ráð fyrir að táknmálið eitt sér nægi til að veita andlega og landfræðilega lögmæti. Þetta er blekkingarleikur: kalla fram nafn „Ísraels“, vísa til ritningar sem skrifuð var fyrir þúsundum ára, og láta sem ríki sem fæddist árið 1948 í gegnum veraldlegan þjóðernishyggju og nýlenduofbeldi sé erfingi þess. Með því endurnýjar sionismi ekki sáttmálann - hann **líkir eftir honum**, tæmir siðferðilegan kjarna hans á meðan hann vopnar tákn hans. Og þegar evangelískir leiðtogar eins og Mike Johnson helga þessa eftirlíkingu með biblíuversí, eru þeir ekki að verja guðlegan sannleika - þeir eru **að blessa búning**.

Blindni evangelískra: Að dýrka nafnið, ekki sannleikann

Evangelískir kristnir í Ameríku, eins og Mike Johnson, **mistúlka 1. Mósebók 12:3** með því að beita því á nútíma ríki sem hafnar bæði Kristi og Múhammadi, og sem brýtur í bága við kjarna siðferðiskenningar **Biblíunnar, Torah og Kóransins** - sem allar halda því fram að að eyðileggja eitt saklaust líf sé að eyðileggja heilan heim. „*Hver sem eyðileggur eitt líf er talinn eins og hann hafi eyðilagt heilan heim*“ (Sanhedrin 4:5). „*Þess vegna skipuðum Við börnum Ísraels að hver sem tekur líf, sé eins og hann hafi drepð allt mannkyn*“ (Kóraninn, Al-Ma'idah 5:32). Þetta eru ekki menningarlegar tillögur; þetta eru **heilagir algildir**. Að blessa þjóð sem byggir múra, varpar sprengjum og framfylgir umsátri og hungri á almennum borgurum er ekki hlýðni við Guð - það er **guðlast í þremur tungumálum**.

Niðurstaða: Sáttmálinn lifir hjá þeim sem urðu eftir

Landið tilheyrir ekki þeim sem kalla fram nafn þess, heldur þeim sem **lifðu sögu þess**, sem **báru trú þess**, og sem **virtust spámenn þess**. Hin sanna samfella Ísraels er ekki í ríkinu sem nú ber nafn þess, heldur í **Palestínumönnum** - múslimum, kristnum og Gyðingum - sem tóku við hverju stigi guðlegrar opinberunar og héldu rötum sínum í mold forfeðranna.

Að styðja ríki Ísraels í núverandi formi - byggt á eignarspjöllum, ofbeldi og aðskilnaðarstefnu - er ekki að blessa afkomendur Abrahams; það er að **bölva sáttmálanum**. Það er að samræmast ekki Móse, Jesú, né Múhammadi (friður sé með þeim öllum), heldur Faraó, Heródesi og Abu Lahab.

Þeir sem standa með Ísrael á meðan það sveltar börn, jafnar heimili við jörðu og slátrar almennum borgurum, munu ekki verða blessaðir. Þeir munu verða bölvðir. Þeir kunna að einangra sig frá opinberri ábyrgð með auði og völdum um tíma, en þeir munu eyða restinni af lífi sínu í að **flýja og fela sig frá réttlætinu** - í dómstólum, í samvisku, og í sögunni. Og það verður **aðeins smakk** af því sem bíður þeirra í lífinu sem kemur.

Því **Guð Abrahams blessar ekki kúgun**. Sáttmálinn var aldrei skjöldur fyrir kúgara - hann var byrði sem trúfastir báru. Og þeir sem hafa snúið þeim sáttmála í réttlætingu fyrir

heimsveldi munu svara ekki til álitsgjafa eða stjórnámálamanna, heldur til þess Guðs sem nafn þeirra vanhelga.